

בעזה"ש"ת

סֵפֶר

אור
האורות

המפתח
ללקוטי מוהר"ן

על מועדי השנה

עם לקוטי תפילות

פרשת פרה

אור
האורות

רבינו נחמן מברסלב

זיע"א

בעזה"ש"ת

ספר

אור האורות

המפתח ללקוטי מוהר"ן

על מועדי השנה

עם לקוטי תפילות

פרשת פרה

שנת תשפ"ה לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

רע"נ הרה"צ חו"פ

רבי אשר יעקב

בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט

תנצב"ה

רע"נ הרה"ג איש צדיק תמים

רבי אהרן גרשון מנחם

ב"ד אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח

תנצב"ה

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב

זיע"א

לְחִיּוֹת

בְּאוֹר הַזְּמַנִּים

עִם תּוֹרָה

דַּעֲתִיקָא סְתִימָא

דְּעֵרְתִידָא

לְאַתְגְּלִיא

לְעֵרְתִיד-לְבָא

יו"ל בעו"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרֻשַׁת פְּרָה

- ענין 'פְּרֻשַׁת פְּרָה' -

א.

(ח"ב עד)

"אחר פורים קורין פְּרֻשַׁת פְּרָה", שהוא 'הכנה לפסח' - "כדי שיהיו נזהרין לטהר מטמאת-מת, שיהיו טהורין לעשות הפסח" (מגלה ל.).

ובתחלה הוא בחינת 'פור', כי "פורים על שם הפור" (אסתר ט, כו), ואחר-כך נעשה 'פרה' (עין פרי-עץ-חיים, פורים פ"; עץ-חיים שער ט פ"ז).

- עניני 'פְּרָה אֲדוּמָה' -

"ויקחו אליך פרה אדמה תמימה, אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על. ושחט אתה לפניו. והזה וכו' שבע פעמים. ושורף את הפרה לעיניו. ולקח הכהן עץ ארז ואזוב ושני תולעת, והשליך אל תוך שרפת הפרה. ואסף איש טהור את אפר הפרה. וביום השביעי יטהר. ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת. והזה וכו' וביום השביעי".

(במדבר יט, ב-ג דהי"ו טיבי-יזי"ט)

"דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה". האי "פרה" - לדכיותא קא אתי. לדכא למוסאבי. "פרה" - דקבילת מן 'שמאלא'. ומאן הוא ל'שמאלא', 'שור', כמה דאת אמר (יחזקאל א, י): "ופני שור מהשמאל".

"אדומה" - סומקא פוורדא. דכתיב (שיר-השירים ב, ב): "בשושנה בין החוחים". "אדומה" - גזרת דינא. "תמימה" - מאי "תמימה"? כמה דתנינן (בבא-קמא): "שור תם ושור מועד". "שור תם" - דינא רפיא. "שור מועד" - דינא קשיא. אופ

הכא: "תמימה" - דינא רפיא, 'גבורה תתאה', דא היא "תמימה". 'גבורה עלאה' - דא היא דינא קשיא, והיא 'יד התזקה' תקיפא.

"אשר אין בה מום" - כמה דאת אמר (שיר-השירים ד, ז): "בלך יפה רעייתי ומום אין בך". "אשר לא עלה עליה עול" - "על" כתיב, כמה דאת אמר (שמואל-ב כג, א): "ונאם הגבר הוקם על". מאי טעמא. בגין דהיא "שלומי אמוני ישראל" (שם כ"ט) וכו'.

כל מלה דהאי "פרה" - היא ב'שבע', ז' כבוסים וכו', והא אתמר, מאי טעמא, בגין דהיא 'שבע שני שמטה', וב'ת-שבע' אתקרי, ועל דא כל עובדי ב'שבע'.

(זהר חסות קפ:)

ב.

(ח"א נה, ד-הו)

על-ידי 'חזק הראיה של הצדיק' - שרואה 'צדקת-השם' - שהקדוש-ברוך-הוא מחליש 'פח-הדין', ומסלקו מהרשע לטובת הצדיק - על-ידי-זה נתחזק אמונתו, ויכול להתפלל - כי לבו נתפשט מעקמימותו שהיה לו מקדם, ונתישר, בבחינת (תהלים לו, יא): "וצדקתך לישרי לב".

כי מתחלה נעקם לבו מלהאמין בשלמות בהשם-יתברך - כי היה נדמה לו: שעות חס-ושלום הקדוש-ברוך-הוא את ה'דין'.

אבל עכשו שרואה 'צדקות-השם' - נתישר לבו ב'שלמות-אמונה' - ואז מחזק את-עצמו, ומתפלל על צרכיו.

כי עקר ה'תפלה', היא על-ידי 'אמונה' - שמאמין שהכל ברשות הקדוש-ברוך-הוא, אפלו לשנות הטבע, ו"אין הקדוש-ברוך-הוא מקפח שבר כל בריה" (פסחים קיח. בבא-קמא לח: ועוד), "כי צדיק ה'" (תהלים קיא, ז).

וְזָהוּ בַּחֲנִינָת (בַּמִּדְבָּר יט, ב): **"פְּרָה אֲדוּמָה"** -
כַּמֵּאמֵר הַזֶּהר (חַקַּת קפ: - מוּבָא לְעִיל כֹּל
לְשׁוֹן הַזֶּהר): **"פְּרָה דְקַבִּילַת מְשׁוּר"**.

"פְּרָה" - זֶה בַּחֲנִינָת 'תַּפְּלָה', בַּחֲנִינָת (הוֹשַׁע
יד, ג): **"וַיִּנְשַׁלְמָה 'פָּרִים' שְׁפָתֵינוּ"**.

'דְקַבִּילַת מְשׁוּר' - בַּחֲנִינָת 'הַסְתַּכְלוּת',
לְשׁוֹן (בַּמִּדְבָּר כד, יז): **"אֲשׁוּרְנוּ
וְלֹא קְרוֹב"**.

וְזָהוּ (שם יט, ב): **"אֲדוּמָה תְּמִימָה"**. **"אֲדוּמָה**
- דָּא גְזַרְת דִּינָא. תְּמִימָה - דָּא שׁוּר
תָּם, דִּינָא רַפְיָא" (זֶהר שָׁם).

הֵינּוּ: שְׂרוּאָה שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מַחְלִישׁ
כַּח הַדִּין, וּמְסַלְקוּ מֵהַרְשַׁע לְטוֹבַת
הַצְּדִיק.

"אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל" (בַּמִּדְבָּר שָׁם) -
"דָּא שְׁלוּמֵי אַמוּנֵי יִשְׂרָאֵל" (זֶהר
שָׁם, עַל-פִּי שְׁמוּאֵל-ב, כ, יט) - זֶהוּ בַּחֲנִינָת 'חֲזוּק'
אַמוּנָה, בַּחֲנִינָת 'תַּפְּלָה', שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי
'חֲזוּק-הָרֵאִיָּה' פְּנ"ל - בַּחֲנִינָת: **"וַצְדִקְתָּהּ
לְיִשְׂרָאֵל לֵב, פְּנ"ל"**.

וְזָהוּ בַּחֲנִינָת **"עֵפֶר וְאֶפֶר"** הַנֵּאמָר בַּפְּרָה'
(בַּמִּדְבָּר יט, ט"ז) - כִּי ה'תַּפְּלָה' צְרִיכָה
לְבַחֲנִינָת **'עֵפֶר וְאֶפֶר'**.

"אֶפֶר שְׁבַתְפְּלָה" הוּא - שְׁבַשְׁעַת הַתַּפְּלָה,
צְרִיךְ לְהַכְנִיעַ הָרַע שֶׁבַפְּרָט', וְהָרַע
שֶׁבַכְלָל, תַּחַת ה'טוֹב'.

"הָרַע שֶׁבַכְלָל" - בַּבַּחֲנִינָת (מְלָאכֵי ג, כא):
**"וְעַסּוֹתֶם רְשָׁעִים כִּי יִהְיוּ אֶפֶר תַּחַת
כַּפּוֹת רַגְלֵיכֶם"** - הֵינּוּ: ה'תַּפְּלוּת שֶׁל
פּוֹשְׁעֵי-יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּתְפַּלֵּל עִמָּהֶם" (פְּרָתוֹת ו:),
יְבַטֵּל הָרַע שֶׁלָּהֶם, וַיַּעֲשֶׂה מֵהָרַע כִּפּוֹסָא
לְקַדְשָׁה.

וְהָרַע שֶׁבַפְּרָט" - שְׁמַבְטֵל גּוֹפוֹ וְחִמְרוֹ
הַמְגַשֵּׁם בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה.

וְעֵפֶר שְׁבַתְפְּלָה" - שִׁיקְשֵׁר עַצְמוֹ עִם
ה'שׁוֹכְנֵי-עֵפֶר', וַיַּעֲזֹר אוֹתָם
בַּתַּפְּלוּתוֹ, שִׁיתַּפְּלוּ עִמּוֹ, בַּבַּחֲנִינָת (וַיַּעֲנֶה כו,
יט): **"הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שְׁכְנֵי עֵפֶר"**.

וְזָהוּ שֶׁאֵמֵר 'אֲבָרְהֵם' בַּתַּפְּלוּתוֹ (בְּרֵאשִׁית יח,
כז): **"הִנֵּה נָא הוֹאֲלָתִי לְדַבֵּר אֶל ה',
וְאֲנֹכִי עֵפֶר וְאֶפֶר"**.

וְלַעֲזֹר 'שׁוֹכְנֵי-עֵפֶר' - זֶה יֵשׁ בַּפְּרָט'
וְבַכְלָל'.

'בַּפְּרָט': הֵינּוּ: 'חֻלְקֵי נַפְשֵׁי-חַיִּים-נִשְׁמָה
שֶׁלּוֹ' שֶׁבָּאוּ כְּבָר בְּגִלְגּוּל וְנִתְקַן.

וְבַכְלָל': הֵינּוּ: 'נַפְשֵׁי-חַיִּים-נִשְׁמָה שֶׁל
שׁוֹכְנֵי-עֵפֶר אַחֲרֵים' - לַעֲזֹר
אוֹתָם שִׁיתַּפְּלוּ עִמּוֹ.

וְזָהוּ בַּחֲנִינָת **"שִׁבְעָה שִׁבְעָה"** הַנֵּאמָר
בַּפְּרָה (בַּמִּדְבָּר יט, ד-יב-יט), **שֶׁכֹּל עֵינֵינוּ
'שִׁבְעָה', כַּמוּבָא (זֶהר שָׁם; זֶהר אַחֲרֵי עו: - בַּמִּדְבָּר-
רַבָּה יט, ב): "שִׁבְעָה כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה כְּהַנִּים"
וְכוֹ' (שִׁבְעָה פְּעָמִים שִׁבְעָה - שִׁבְעַת פְּרוֹת, שִׁבְעַת שְׂרָפוֹת,
שִׁבְעַת הַזְּאוֹת, שִׁבְעָה כְּבוֹסִין, שִׁבְעָה טְמֵאִים, שִׁבְעָה
טְהוּרִים, שִׁבְעָה כְּהַנִּים) - זֶהוּ בַּחֲנִינָת 'תַּפְּלָה',
בַּחֲנִינָת (תְּהִלִּים קיט, קסד): **"שִׁבְעַת בְּיוֹם
הַלְלָתֶיךָ"**.**

"עֵץ אֲרִז וְאֲזוּב וְשָׁנִי תוֹלַעַת" הַנֵּאמָר
בַּפְּרָה' (בַּמִּדְבָּר יט, ו) - הֵם בַּחֲנִינָת
ה'שְׁלֹשָׁה דְבָרִים', 'שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת', שֶׁצְרִיךְ
לְתַקֵּן בַּתַּפְּלוּתוֹ.

(א) **"אֲרִז"** - זֶה בַּחֲנִינָת (קִהְלֵת ה, ב): **"קוֹל
כְּסִיל בְּרַב דְּבָרִים"** - לְהַעֲלוֹת אֶת
הַנּוֹפְלִים בַּ'אֲמוּנוֹת-כְּזָבוֹת', בַּחֲנִינָת **"דְּרָכֵי
הָאֱמֹרִי"** (שְׁבַת פ"ו מ"י; שְׁבַת סז; תּוֹסַפְתָּא שְׁבַת פ"ח),

שנאמר ב'אמורי' (עמוס ב, ט): "בגבה ארזים גבהו", והגבוהי-קומה הם כסילים על-פי רוב.

(ב) "אזוב" - זה בחינת (שמות לב, יח): "קול ענות אנכי שמע" - שעל-ידי פונת-הלב בתפלה - מתקן את אלו ששכלם יותר ממעשיהם, בחינת 'קטני-קומה', בחינת 'אזוב'.

(ג) "וישני תולעת" - זה בחינת (תהלים מד, יז): "מקול מחרף ומגדף", בחינת (תהלים כב, ז): "ואנכי תולעת וכל איש הרפת אדם ובזוי עם" - שצריך להפך כל הבזיונות ל'כבוד', ולבטל את-עצמו מכל וכל כשעומד בהיכל המלך.

וזהו "שחיטה שרפה אסיפה" הנאמר ב'פרה' (במדבר יט, ג'ה-ט).

(א) "שחיטה" - זה בחינת בטול אמונת-כסילים, בחינת (הושע ה, ב): "ושחטה שטים העמיקו".

(ב) "שרפה" - זה בחינת חזיקי-הלב, בחינת (תהלים לט, ד): "חם לבי בקרבי".

(ג) "אסיפה" - זה בחינת בטול הבזיונות של השונאים, בחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי".

ג.

(לקוטי-הלכות, השכמת-הבקר א, יב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב, 'אזמרה לאלקי בעודי')
 'פרשת פרה' - הוא בחינת תשובה, בחינת (במדבר רבה יט, ח): "תבא אמו ותקנח על בנה".

כי על-ידי הנקודות-טובות שמוצאין - על-ידיה נכנע הרע, ועל-ידיה זוכין באמת לתשובה.

וזה בחינת (זהר חקת קפ: - על במדבר יט, ב): "פרה אדמה תמימה". "אדמה" - דא דינא קשיא. 'תמימה' - דא דינא רפיא.

דהינו: כשהוא בבחינת 'דינא-קשיא', שמתגבר הרע, בחינת 'דינא קשיא', חסו-שלום - אזי צריך לרפות ה'דין', על-ידי שמוצא בעצמו 'איזה נקדה-טובה' עדין.

וזה בחינת (במדבר יט, ב): "אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה על" - כי ה'נקדה-טובה', היא בחינת "יונה תמה" (על-פי שירי-השירים ה, ב: "יונתי תמתי". עיני בפנים אות ז), שאין בה שום מום, כי היא נאה ויפה, בחינת (שם א, ה): "שחורה אני ונאווה".

וזה בחינת (פיוט לפרשת-פרה): "מטהר טמאים, ומטמא טהורים" - כי זאת הבחינה, מה שדן את-עצמו לכף-זכות, ומוצא בעצמו נקודות-טובות, זאת הבחינה מטהרת טמאים ומטמא טהורים.

כי מי שהוא במדרגה התחתונה - צריך דוקא למצא זכות בעצמו, כדי שלא יפול לגמרי חסו-שלום, ועקר טהרתו ותשובתו על-ידיה דיקא.

אבל מי שהוא טהור - כשיחזיק עצמו במדרגת הטוב - בודאי נפגם על-ידי זה, כי יפל לגדלות חסו-שלום, וכמו שאמרו רז"ל (נדה ל:): "אפלו כל העולם פלו אומרים לך צדיק אתה! היה בעיניך ברשע".

על-כן אמרו: "ברשע!" - ולא רשע-גמור חסו-שלום! - כי אסור להחזיק עצמו לרשע גמור חסו-שלום.

רק אדרבא: כשנדמה לו שהוא רשע-גמור חסו-שלום, ואפלו אם האמת

הוא כף חס־ושלום - אף־על־פיי־כן צריך להפש ולבקש, למצא בעצמו נקדה־טובה, לבל יהיה חס־ושלום רשע־גמור.

ועל־ידי־זה נטהר, וזוכה לתשובה. וזה בחינת: "מטהר טמאים, ומטמא טהורים", כנ"ל.

ד.

(לקוטי־הלכות, נפילת־אפים ד, יט)

'פרשת פרה אדמה' מגלה לנו: שאי אפשר להשיג ולהבין שום טעם במצות הבורא יתברך שמו, ואסור להרהר בזה כלל.

כמו שכתוב (במדבר יט, ב): "זאת חקת התורה", וכמו שפרש רש"י שם (על פי במדבר־רבה יט, א; תנחומא חקת ג; ח; מדרש תהלים ט; ילקוט קהלת יב, י; ועוד): "לפי שהשטן ואמות־העולם מונין את ישראל מה מצוה הזאת ומה טעם יש בה, לכך פתוב 'חקה', לומר: חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לך רשות להרהר אחריה".

וזאת המצוה של 'פרה אדמה' - לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא" (ספרא ויקרא, בריקא דרבי ישמעאל) - לגלות ולהורות על כל מצות התורה: שאסור להרהר אחר טעמים כלל.

ועל־כן גם שאר המצות נקראים 'חקים', כמו שכתוב (בראשית כו, ה): "חקותי ותורתיי", ופרש רש"י גם שם: "כגון 'אכילת חזיר' ולבישת שעטנז' וכו', שאמות־העולם מונין את ישראל כי אין בהם שום טעם" וכו'.

כי באמת: 'טעמי־המצות' נעלמים ונסתרים, ואי־אפשר להשיגם בדעת־אנושי כלל, רק צריכין לקימם באמונה

בלבד, להאמין בהשם ובמשה עבדו, כמו שכל ישראל מאמינים בפשיטות, בלי דרכי החכמות והשטות שלהם, שרוצים לחקר ולהבין איך דבר השם־יתברך עם משה.

שאסור להעלות על הפתב, מפל־שכן על הפה, דבריהם ודעותיהם הזרות והסרוחות והמטנפות, המלאים קיא צואה יותר מבית־הכסא, ואין סרחון וריח רע גרוע מהם בעולם.

ועל־כן 'מצות פרה אדמה' מטהרת מטמאת־מת - כי 'פרשת פרה', הוא בחינת (קהלת ג, כג): "אמרתי אהפמה והיא רחוקה ממני" (במדבר־רבה יט, ג; תנחומא חקת ו), כי היא "מטהרת טמאים ומטמאת טהורים" - שזה בודאי אי־אפשר להשיג ולהבין בשום דעת־אנושי כלל. והיא דיקא מטהרת מ'טמאת־מת', שעקר ה'טמאה' היא בחינת 'חקירת החוקרים והפופרים', שהם 'סטרא־דמותא', כי הם עקר 'זהמת־הנפש'.

ועל־כן על־ידי 'מצות פרה', שהיא בחינת "חקת התורה", שמגלית לנו שה'תורה' היא בחינת 'חקה', בחינת: "אמרתי אהפמה והיא רחוקה", בחינת: "חקה חקקתי, גזרה גזרתי, אין לך רשות להרהר אחריה" - על־ידי־זה נטהרין מ'טמאת־מת' - כי על־ידי־זה נתבטל 'סטרא־דמותא' - על־ידי שמאמינים בהשם־יתברך ובמצותיו, ואין חוקרין אחר שום טעם כלל, רק מקימין אותם בדרך 'חקה' לבד, שזה עקר ה'אמונה'.

ועל־כן על־ידי 'מצות פרה' דיקא - שאנו מקימין מצותיו אף־על־פי שיש בה שני הפכים, שהיא "מטהרת טמאים ומטמאת טהורים", שזה אי־אפשר להבין בודאי - ואף־על־פיי־כן אנו מקימין אותה

בְּאִמּוֹנָה לְבַד - עַל-יְדֵי-יָזָה אָנוּ מְמַשִּׁיכִין
עָלֵינוּ 'אִמּוֹנָה', לְקַיֵּם כָּל מִצְוֹתָיו וְחֻקּוֹתָיו
בְּלִי שׁוּם טַעַם כָּלְלִי; וְעַל-יְדֵי-יָזָה נִטְהַרֵין
מִ'טְמֵאת-מֵת', שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֻקִּירוֹת
וְהַכְּפִירוֹת הַנִּזְכָּרִים.

ה.

(לקוטי-הלכות, שחיטה ה, יח-יט-כ)

וְזָה בְּחִינַת "פְּרֻשֶׁת פָּרָה שְׁקוּרִין אַחַר
פּוֹרִים" (מגלה ל, וכתב אדמו"ר ז"ל
ח"ב ע"ד): "שְׁבֵת־חֵלֶה הוּא פּוֹר, וְאַחֲרֵי-כֵן
נַעֲשֶׂה פָּרָה".

וְלִכְאוּרָה: מַה שִּׁיכּוֹת 'פּוֹר' ל'פָּרָה'? - כִּי
עַל-יְדֵי ה'פּוֹר', רָצָה לִפְגֹּם
בְּהַגְזֵרֶל שֶׁל יוֹם-הַכְּפּוֹרִים, שֶׁעַל-יְדּוֹ נִכְנָס
הַכַּהֵן-הַגָּדוֹל לְבֵית קֹדֶשׁ-קֹדְשִׁים לְהַמְתִּיק
כָּל הַדֵּינִים - שֶׁעַל-יְדֵי-יָזָה עָקַר הַתְּגַלּוֹת
הַהַעֲלָמָה, כִּי כָּל הַעֲלָמוֹת עַל-יְדֵי
הַדֵּינִים, שֶׁמֵּהֶם לָפַח הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא וְהִיצַר-
הָרַע הַמַּעֲלִים הַ'אֵמֶת'.

וְהָמֶן עַל-יְדֵי שֶׁ"הַפִּיל פּוֹר הוּא הַגְּזֵרֶל"
(אסתר ג, ז; ט, כד) בְּכַשְׁפּוֹ הַעֲצוּמִים -
רָצָה לִפְגֹּם בְּגִזְרֵי-דִקְדָּשָׁה שֶׁל יוֹם-
הַכְּפּוֹרִים, שֶׁ"נָּתַן אַחֲרָן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים,
גֹּזֵל אֶחָד לָהּ, וְגֹזֵל אֶחָד לְעִזָּאזֵל" (ויקרא טז,
ח).

עַל-כֵּן כְּשִׁזְכוּ לְהַכְנִיעוֹ, וְנַעֲשֶׂה "פּוֹרִים
עַל שֵׁם הַפּוֹר" (אסתר ט, כו) - זֹכִינִן
אַחֲרֵי-כֵן לְטַהֵרֶת הַפָּרָה-אֲדָמָה. כִּי "פָּרָה-
אֲדָמָה" וְשֶׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח, הֵם בְּבַחֲינָה
אַחַת, כִּי שְׁנֵיהֶם מַעֲשִׂיהֶם בַּחוּץ, כַּמוֹכֵן
בַּסְּפָרִים (ריקאנטי, פְּרֻשֶׁת תְּצַוָּה), וְעַל-יְדֵם דִּיקָא
עָקַר טְהָרֶת וְסְלִיחַת עֲוֹנוֹת'.

כִּי עָקַר מַעֲשֶׂה פָּרָה הוּא, שְׁצָרִיכִין
לְשַׁחֵטָה "נִכַח פֶּתַח אֶהֱל מוֹעֵד" (במדבר

יט, ד), שֶׁהוּא 'קֹדֶשׁ-קֹדְשִׁים' - לְהַמְשִׁיךְ
ה'הַמְתָּקָה' מִשֵּׁם, מ'קֹדֶשׁ-קֹדְשִׁים'.

עַד שֶׁבִּתְקַף גָּדַל 'פַּח הַצְּדִיק' הַמְּמַתִּיק
הַדֵּינִים, יִהְיֶה נִמְשָׁךְ ה'שִׁכְלֵ-הַעֲלִיּוֹן',
שֶׁהוּא ה'הַמְתָּקָה' - עַד לַחוּץ מִמֶּשׁ -
שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ מִשֵּׁם 'עֲצוֹת נִפְלְאוֹת', עַד
שֶׁכָּל הָעוֹמְדִים בַּחוּץ מִמֶּשׁ, יִהְיֶה לָהֶם
תְּקוּהָ, לְבַל יֵאבְדוּ לְגַמְרֵי עַל-יְדֵי ה'הַתְּגַבְרוֹת
אָבִי אֲבוֹת הַטְּמֵאָה' חֲסוֹן-שְׁלוֹם, שֶׁהוּא
'טְמֵאת-מֵת', שֶׁהוּא מַעֲלִים ה'אֵמֶת' מְאֹד
מְאֹד, בְּכַמָּה מִיָּנִי הַעֲלָמוֹת וְהַסְּתָרוֹת בְּלִי
שַׁעוֹר וְעָרֶךְ.

אָבֵל ה'צְדִיק־הָאֵמֶת' נִכְנָס לְמָקוֹם שְׁנִכְנָס,
כִּי הוּא בְּחִינַת 'מִשָּׁה', שֶׁכָּל 'תְּקוּנָה'
מַעֲשֶׂה פָּרָה שֶׁעָשׂוּ כָּל הַכַּהֲנִים-גְּדוֹלִים,
הַכָּל עַל-יְדּוֹ דִּיקָא, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (רש"י
במדבר יט, ב): "כָּלֶם יִקְרְאוּ עַל שְׁמֹךְ",
ו"צְרִיכִין לְקַדֵּשׁ כָּלֶם מֵאַפֵּר פָּרָה שֶׁל
מִשָּׁה" (רש"י פְּסָחִים עח. יומא ד).

כִּי אֵין מִי שִׁיּוּכַל לְתַקֵּן מַעֲשֶׂה פָּרָה, כִּי-
אִם בְּחִינַת 'מִשָּׁה' וְכוּ', שֶׁמְמַשִּׁיךְ
הַמְתָּקָה שֶׁל הַשִּׁכְלֵ-הַעֲלִיּוֹן עַד לַחוּץ
מִמֶּשׁ, לְטַהֵר כָּל הַמְּנַחִים בַּחוּץ מִמֶּשׁ,
מ'טְמֵאתֶם הַחֻזְקָה', שֶׁהוּא 'טְמֵאת-מֵת',
שֶׁהוּא 'אָבִי אֲבוֹת הַטְּמֵאָה' - לְטַהֵרֶם
מ'טְמֵאָה זֹאת'.

וְעַל-כֵּן בְּאֵמֶת: מַעֲשֶׂה פָּרָה, נִמְשָׁךְ
מ'שִׁכְלֵ גְבַהּ וְעַמְק' מְאֹד מְאֹד, כִּי
הוּא "חֻקַּת הַתּוֹרָה" (במדבר יט, ב), בְּחִינַת (קהלת
ג, כג): "אֲמַרְתִּי אַחֲבָמָה וְהִיא רַחוּקָה מִמּוֹנִי"
(במדבר-רבה יט, ג; תנחומא חֻקַּת ו), בְּחִינַת (שם פְּסוּק
כד): "עַמְקַ עַמְקַ מִי יִמְצְאוּנוּ" - שֶׁזָּה הַסּוּד
וְהַשִּׁכְלֵ אֵינּוּ יוֹדַע כִּי-אִם בְּחִינַת 'מִשָּׁה', כְּמוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (במדבר-רבה יט, ו): "לָךְ גְּלִיתִי,
וְלֹא-אֲחֵרִים חֻקָּה".

כי הוא עקר כלל כל ספרים הקדושים של התורה הקדושה, כי 'כלם נקראו על שמו', כי כבר "נתגלה לו בסיני כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש" (ירושלמי פאה פ"ב ה"ד; ויקרא י"ב כב, א) ולחבר 'ספר אמת'.

ועל-כן רק הוא יודע להמשיך 'המתקה' ו'טהרה' ו'שכל' כזה, שיאיר עד לחוץ ממש.

שזהו גם-כן בחינת 'מעשה הגורל של יום-כפור' - שעל-ידי שנכנס הפהך-הגדול בדם השעיר הנעשה בפנים, על-ידי זה המשיך 'שכל' ו'המתקה', עד שהכניע ובטל כל עונות ישראל, על-ידי 'שעיר המשתלח לעזאזל' - כי בגדל ה'שכל' העליון, הכניע כל הרע שבחוץ ממש, שעל-ידי זה המשיך סליחה לכל עונות ישראל.

כי זה עקר תקף כחו של הצדיק שהוא בבחינת 'משה', שהוא זוכה לבחינת 'עיל ונפיק' בתכלית שלמות העליון, שהוא זוכה לפנים למקום שנכנס, ל'שכל נעלם וגבה' מאד מאד, וממשיך 'המתקה נפלאה' ממש.

ועקר החדוש ביותר הוא: שיודע איך לצאת ולהוציא שכל כזה לחוץ ממש, להאיר על-ידי זה השכל, 'עצות אמתיות' לכל המנחים בחוץ ממש, לגלות גם להם האמת - להוציאם מההעלם אל הגלוי, להודיעם בכל מקום שהם, האמת לאמתו: "שהעולם הזה הכל הבלים אין בו ממש"! - אף-על-פי שהם משקעים במה שהם משקעים, אף-על-פי-כן האמת הוא אמת: "שהעולם הזה הוא הכל וריק"!

כי באמת הכל יודעים שהעולם הזה הכל, "צל עובר" (תהלים קמד, ד), כי איך אפשר

להכחיש זאת, שהאדם "היום בכאן ומחר בקבר" וכו' (ברכות כח: לג.) - אך מגדל התאוות המעלימין העולם, אין יודעין לתת עצות בנפשם, איך למלט נפשם מני שחת, ומחמת זה הם מסיחין דעתם מזה, וכרוכים אחר הבל-העולם וכו'.

אבל ה'צדיק-האמת' בחינת 'משה', בחכמתו העמקה ממשיך ה'שכל' מ'מקום גבה ודק' מאד מאד, עד שמגלה ההעלמה, ומאיר האמת בכל העומדים בחוץ ממש, ומאיר גם בהם 'עצות-אמתיות', איך להציל נפשם, שלא יאבדו לגמרי על-כל-פנים חסוֹשֵׁלוֹם.

וזוה (קהלת יב, י): "בקש קהלת למצא דברי חפץ וכתוב ישר דברי אמת", שדרשו רז"ל (מדרש תהלים ט): "שבקש לידע סוד הפרה אדמה כמשה" וכו'.

הינו: כי 'קהלת' קורא תגר בספרו על העולם, וצועק בקול גדול מאד, גדל הכל העולם, כמו שפתוב (שם א, ב): "הכל הבלים, הבל הבלים, הבל הבל". וכן הרבה - על-כן סבר: שידע 'סוד פרה אדמה' כ'משה'.

אבל יצתה בת-קול: "כתוב ישר דברי אמת" - כי אף-על-פי שקוראים וצועקים שהעולם הכל-הבלים, אף-על-פי-כן אין מי שיגלה העלמה זאת, כפי-אם בחינת 'משה', שיכול לכתב "ישר דברי אמת", הינו: שפותב 'ספרים-אמתיים' כאלה בתורה, שעל-ידם נשלמת התורה, שעל-ידי זה ממשיכין השכל ממקום שממשיכין, שעל-ידי זה דיקא יכולין להאיר האמת גם בחוץ.

שזהו בחינת סוד "פרה אדמה תמימה" (במדבר יט, ב), שהוא 'תקף הדין' מאד

(זהר חקת קפ:), שעל־ידי דיקא נמתק הדין
בשרשו, על־ידי גדל כחו של משה, וכנ"ל.

אבל שלמה לא זכה לזה, מאחר שאמר
(משלי ל, א): "לאִיתִיאל וְאָכַל", כִּמּוֹ
שֶׁאָמְרוּ רַז"ל [אתי אל ואוכל. עין־שם] (שמות־רבה ו,
א; שיר־השירים רבה א, י; תנחומא וארא ה).

ו.

(לקוטי־הלכות, העושה שליח לגבות חובו ג, כה־כו -
על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א ת, ו'איתי מנרת זהב')
וְזֶה בְּחִינַת "פְּרֶשֶׁת פָּרָה שְׁקוּרִין אַחַר
פּוּרִים" (מגלה ל), כִּי "מִתְחַלָּה הוּא
פּוּר, וְאַחֲרֵיכֵן נַעֲשֶׂה פְּרָה" וכו', כִּמּוֹ שֶׁכָּתַב
אֲדַמוֹר ז"ל בְּלִקוּטֵי־תַנְיָנָא (ח"ב עד).

כִּי 'פְּרָה' מְטַהֶרֶת מ'טְמֵאת־מֵת', שֶׁהוּא
'הַסְתַּלְקוּת הַרוּח־חַיִּים' שֶׁנִּמְשָׁךְ
מֵהַצַּדִּיק. וְאִז שׁוֹלֵט רֹוּח־הַטְּמֵאָה שֶׁהוּא
'רוּחַ שֶׁל הַרְבֵּד־קִלְפָּה', שֶׁהוּא 'סְטְרָא־
דְּמוּתָא'.

כִּי "רְשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם קְרוּיִים מֵתִים" (בְּרִכּוֹת
יח:), ו'פְּרָה' מְטַהֶרֶת מֵזֶה. וְעַל־כֵּן הִיא
"אֲדָמָה תְּמִימָה" (בַּמִּדְבָּר יט, ב) - לְהַכְנִיעַ
וּלְבַטֵּל בְּחִינַת "עֲשׂו אֲדַמוּנִי" (בְּרֵאשִׁית כה, כה),
שֶׁהוּא 'סְטְרָא־דְּמוּתָא', שֶׁהוּא ה'רוּח־
דְּקִלְפָּה', כִּי אִין הִדִּין נִמְתָּק אֶלָּא בְּשִׂרְשׁוֹ, כִּי
צָרִיךְ הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל לְהוֹרִיד אֶת־עַצְמוֹ לְתוֹךְ
הַמִּדֶּה־רָעָה שֶׁל הַרְשָׁע, שֶׁהוּא הַצְנֹר שֶׁלֹּ -
לְהַכְנִיעוֹ וּלְבַטְלוֹ כִּנ"ל.

שִׂזְהוּ בְּחִינַת כָּל עֲנִין 'מַעֲשֵׂה פְּרָה'
וְשִׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח' וְעִגְלָה עֲרוּפָה'
- שֶׁמַּעֲשִׂיהֶם בְּחוּץ. דְּהֵינּוּ: שִׂיּוּצָאִין לְחוּץ,
שֶׁשֶׁם יֵשׁ לָהֶם אַחִיזָה, וּמִזְרִידִין אֶת־עַצְמָם
לְתוֹךְ הַצְנֹר שֶׁלָּהֶם, שֶׁעַל־יְדִיזָה מְכַנְיַעִין
וּמְבַטְלִין תַּקְוָּה אַחִיזָתָם.

שִׂזְהוּ בְּחִינַת 'פְּרָה אֲדָמָה', שֶׁמְטַהֶרֶת
מ'טְמֵאת־מֵת', שֶׁהוּא עֶקֶר
ה'טְמֵאָה' שֶׁנִּמְשָׁךְ מ'חֵטָא אֲדָם־הֶרֶאשׁוֹן'.
וְכֵן עִגְלָה עֲרוּפָה', שֶׁמְכַפֶּרֶת עַל ה'מֵת',
שֶׁהוּא ה'הֶלֶל הַנְּמָצָא'. וְכֵן 'שִׁעִיר
הַמִּשְׁתַּלַּח', שֶׁמְכַפֵּר בְּיוֹם־הַכַּפּוּרִים עַל
'כָּל עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל', הֵינּוּ כִּנ"ל.

כִּי 'הַקָּמֶן' רָצָה לִפְגֹּם עַל־יְדֵי ה'פּוּר'
וְהַגֹּרֶל שָׁלוּ - בְּהַגֹּרֶל שֶׁל יוֹם־
הַכַּפּוּרִים, שֶׁנִּתֵּן הַכֹּהֵן־גָּדוֹל "עַל שְׁנֵי
הַשִּׁעִירִים גְּרָלוֹת, גֹּרֶל אֶחָד לָהּ וְגֹרֶל אֶחָד
לְעִזָּאזֵל" (וַיִּקְרָא טז, ח), כִּדִּי לְכַפֵּר עֲוֹנוֹת
יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא.

כִּי כָּל הָעֲוֹנוֹת נִמְשָׁכִין מ'עֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרָע" (בְּרֵאשִׁית ב, ט"ז), שֶׁהוּא 'זְהֵמַת־
הַנְּחָשׁ', שֶׁעַל־יְדוֹ נִמְשָׁךְ מִיְתָה לְעוֹלָם - כִּי
עֶקֶר ה'בְּחִירָה' שִׁישׁ לָאָדָם, הוּא מַחֲמַת שִׁישׁ
'טוֹב וְרָע'. אָבֵל 'שִׂרְשׁ הַטּוֹב וְהָרָע' מֵהֵיכָן
נִמְשָׁךְ - זֶה אִי־אֶפְשָׁר לְדַעַת בְּשִׁכְל־אֲנוּשֵׁי
בְּשׁוּם אַפֵּן וְכו'.

ו'אֲדָם־הֶרֶאשׁוֹן' שֶׁרָצָה לְכַנֵּס לְדַעַת
זֹאת, וְאָכַל מ'עֵץ
הַדַּעַת טוֹב וְרָע" - עַל־יְדִיזָה פָּגַם מְאֹד,
וְגַם 'מִיְתָה' לְדוֹרוֹת.

ו'מִיְתָה' - הִיא 'הַפֶּךְ הַרוּח־חַיִּים' שֶׁנִּמְשָׁךְ
עַל־יְדֵי ה'צַדִּיק־הָאֱמֵת', שֶׁהוּא
בְּחִינַת "עֵץ הַחַיִּים" (בְּרֵאשִׁית ג, כב־כד), שֶׁהוּא
מְמַשֵּׁךְ ה'רוּח־חַיִּים' מְשִׁרְשׁוֹ, מְבַחֲיֵנֶת
'תְּפִלָּה' וְכו', שֶׁהוּא שִׂרְשׁ ה'מַעֲיָן הַיּוֹצֵא
מִבֵּית ה'" (יואל ד, יח), מִבֵּית 'קָדְשֵׁי־קִדְשִׁים'
וְכו' - שֶׁאִי־אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ בְּשׁוּם שִׁכְל, וְאִי־
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל מִשָּׁם, כִּי־אִם עַל־יְדֵי 'תְּפִלָּה
וְתַחֲנוּנִים', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֲמוּנָה' וְכו'.

וְאֵז זֹכִיךְ לְהַמְשִׁיךְ מֵעֵין הַחֶכְמָה מִשָּׁם -
 לְבָרֵךְ אֶפְסֶק הַהֶלְכָה, שְׁעַל-יְדֵי־זֶה
 דִּיקָא מְבַרְרִין "עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע", דְּהִינּוּ:
 שְׁמְבַרְרִין ה'טוב' מִה'רַע, ה'מִתָּר' מִה'אֶסוּר'
 וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת הַגּוֹרֵל שֶׁל הַבְּהֵן-גָּדוֹל בְּיוֹם-
 הַפְּפוּרִים שְׁנַתָּן "עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים",
 "שֶׁהָיוּ שְׁנֵיהֶם שְׂוִים בְּקוֹמָתָם וּבְמִרְאֵיהֶם"
 (יוֹמָא סב.), וְאִי-אֶפְשָׁר לְבָרֵךְ לִידַע מִי לֵה'
 וּמִי לַעֲזֹאזֵל, כִּי-אִם עַל-יְדֵי גּוֹרֵל, שֶׁהוּא
 'לְמַעַלְהָ-מַה-שֶּׁכָּל'.

כִּי בְּה'שֶׁכָּל' אִי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין כָּלֵל מִהֵיכָן
 נִתְחַלְקִין ה'טוב' וְה'רַע', שֶׁהֵם בְּחִינַת
 "שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים" - שֶׁבְּתַחֲלָה שְׁנֵיהֶם שְׂוִים
 לְגַמְרֵי, וְאַחֲרֵכֶּךָ נִתְחַלְקִין, זֶה לֵה' לִפְנֵי
 וְלִפְנֵים, וְזֶה לַחוּץ לְגַמְרֵי לַעֲזֹאזֵל.

אָבֵל אָנוּ מֵאֲמִינִים, אֶף-עַל-פִּי שְׂאִי-אֶפְשָׁר
 לְהַבִּין זֹאת בְּשֶׁכָּל, אָנוּ מֵאֲמִינִים
 שֶׁהַכֹּל "מֵאֵת ה' צְבָאוֹת יִצְאָה" (ישעיהו כח,
 כט), כִּי "בְּחִיק יוֹטֵל הַגּוֹרֵל, וּמֵה' כָּל
 מִשְׁפָּטוֹ" (משלי טז, לג), שֶׁהַגּוֹרֵל יוֹצֵא מֵאֵת ה',
 מִי לֵה', וּמִי לַעֲזֹאזֵל, כִּפִּי דְרָכֵינוּ הַנִּפְלְאִים.

וְעַל-יְדֵי־זֶה דִּיקָא נִתְבָּרַר בְּחִינַת "עֵץ
 הַדַּעַת טוֹב וְרַע" - שְׂאִי-
 אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג מִהֵיכָן נִמְשָׁךְ ה'טוב' וְרַע',
 וְכֵן-ל'.

אָבֵל הָמֵן רָצָה לִפְגֹּם בְּזֶה, כִּי הוּא כָּפַר
 וְאָמַר: שֶׁהַגּוֹרֵל בְּמִקְרָה חֲסוֹשׁ-שְׁלוֹם,
 וְהָיָה מְכַשֵּׁף גָּדוֹל, וְאָמַר: שֶׁיְכוּל בְּכַשְׂפִּים
 וּבְשִׁמּוֹת-הַטְּמָאָה, לְהַמְשִׁיךְ הַגּוֹרֵל' כִּמוֹ
 שֶׁהוּא רוֹצֵה. כִּי אָמַר: שֶׁה'רוּח־חַיִּים' יְכוּל
 כָּל אֶחָד לְהַמְשִׁיךְ בְּרָצוֹנוֹ לְכָל מֵה שֶׁהוּא
 רוֹצֵה, שֶׁזֶה הָיָה בְּחִינַת 'חֲטָא הַעֲגָל',

שֶׁהַצְּלִיחַ מַעֲשֵׂה שְׁטָן וְהָיָה בּוֹ רוּח־חַיִּים,
 כִּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שָׁם (שְׁמוֹת לב, ה) וְכוּ'.

הִינּוּ: כִּי זֶה הָיָה עֶקֶר הַפְּגָם, שֶׁבְּגָדֵל
 הַכַּשְׂפִּים שֶׁל הָעֶרְב־רֹב, הָיוּ יְכוּלִים
 לְהַמְשִׁיךְ ה'רוּח־חַיִּים' לְכָל מֵה שֶׁרָצוּ, אֶפְלוּ
 לְדוֹמָמִים וְצוֹמְחִים - כִּי ה'רוּח־חַיִּים שֶׁל
 הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא גָּדוֹל בְּשַׁעְתָּם מְאֹד, בְּבְחִינַת
 'רוּח־סַעְרָה', 'רוּח־הַטְּמָאָה' - כִּי הַשָּׁם-
 יִתְבָּרַךְ נָתַן לָהֶם כַּח בְּזָה בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה
 וְכוּ'.

וּמִגָּדֵל כָּחַם הָרַע לְהַמְשִׁיךְ ה'רוּח־חַיִּים'
 לְכָל דְּבַר, הֵם בּוֹפְרִים לְגַמְרֵי -
 כְּאֵלוֹ הֵם בְּרִשׁוֹתָם, וְיְכוּלִים לַעֲשׂוֹת כָּל מֵה
 שֶׁרָצוּ, וּלְמַלְאוֹת כָּל שְׂרִירוֹת לְבָם הָרַע, שֶׁזֶה
 כָּל כּוֹנֵנָתָם הָרַעָה בְּכָל הָעֲבוּדָה-זָרָה שֶׁלָּהֶם,
 וּבְכָל מִינֵי כְּפִירוֹת שֶׁלָּהֶם.

ו'פְּרָה-אֲדָמָה' מְכַפֵּר עַל-כֹּל-זֶה - כִּי בְּזֶה
 אָנוּ מִרְאִין: שֶׁיֵּשׁ כַּח
 לְיִשְׂרָאֵל לְבָרֵךְ ה'רוּח־חַיִּים' מ'תַּקְוָה
 הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא שֶׁיִּזְנַק מ'תַּקְוָה הַדִּין, שֶׁהוּא
 בְּחִינַת "אֲדָמָה תְּמִימָה", בְּחִינַת "עֲשׂו
 אֲדָמוֹנִי".

כִּי ה'צְדִיק' בְּחִינַת 'מִשָּׁה' - יְכוּל לְהוֹרִיד
 אֶת-עֲצָמוֹ גַּם לְשָׁם, וּלְשַׁבֵּר ה'צְנוּר
 הָרַע' שֶׁלָּהֶם, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'טְמֵאת-מֵת',
 וּלְשַׁבְּרוֹ וּלְהַכְנִיעוֹ, וּלְטַהֵר אֶת יִשְׂרָאֵל עַל-
 יְדֵי־זֶה דִּיקָא.

כִּי דִיקָא 'פְּרָה-אֲדָמָה', מְטַהֵרֵת מ'טְמֵאת-
 מֵת' - הִינּוּ כֵּן-ל': שֶׁדִּיקָא עַל-יְדֵי הַצְּנוּר
 שֶׁלָּהֶם, מְכַנְיַעִין אוֹתָם, כֵּן-ל'.

"זאת התורה אדם כי ימות באהל" (במדבר יט, יד)

ז.

(ח"א יג, ה)

יש ארבע חיות ב'תורה' וכו'. ו'אדם' שבתורה, זה בחינת (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם". ויש בה 'קלות' וחמורות, שהם בחינת (הקדמת הזוהר יג): "מסכני ועתירי".

[זה לשון הזוהר שם: "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" (בראשית א, כו). "נעשה אדם" - משותפא כלל דכר ונוקבא. "בצלמנו" - עתירי. "כדמותנו" - מסכני].

ח.

(כתב"ד רבנו ז"ל השיך לח"א יג הנ"ל - הנדפס בסוף הספר)

ה'אדם' בחינת (הקדמת הזוהר יג): "מסכני ועתירי", כמו שכתוב (בראשית א, כו - הקדמת הזוהר שם): "נעשה אדם בצלמנו" - עתירי. 'כדמותנו' - מסכני. וכו'.

ו'אדם', זה בחינת (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם" - כי בה 'קלות' וחמורות, ויש בה 'קומה שלמה', רמ"ח אברים ושס"ה גידים" (זהר וישלח קע: תקוני זוהר נ).

ט.

(ח"א לז, ג)

ה'גוף' לגבי ה'נפש' - הוא בחינת 'חמר', 'בהמה', 'סבלות', 'השד', 'מיתה', ו'שכחה', בחינת 'חכמות-היצוניות' - כנגד 'חכמות-התורה', שהם בחינת 'אדם' - בחינת 'צורה', 'אור', 'חכמה', 'זכרון', ו'חיים'. וצריך כל אדם להכניע ה'חמר', הינו: בחינות 'מיתה', בחינת 'סבלות' של הגוף של הארבע-יסודות' וכו', שהם ה'תאוות' - דהינו: להפריש עצמו מכל ה'תאוות'.

וזה נעשה על-ידי ה'תענית' - שעל-ידי ה'תענית', מחלישין ה'ארבע-יסודות', ונתבטל ה'חמר', 'סבלות', 'השד', 'שכחה', 'בהמה'. ונתגבר ונתעלה בחינת ה'שכל', וה'צורה', ה'אור', וה'זכרון', 'אדם' וכו'.

והוא בחינת 'אדם', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם".

וזה אותיות 'אדם': 'מ"ם סתומה' - הוא בחינת 'תענית', בחינת 'עולם-הבא' וכו'. ו'דל"ת' - הוא רמז ל'ארבע-יסודין' שנשפלים על-ידי ה'תענית'. ונתעלה ה'שכל' הרמוז ב'אל"ף', כמו שכתוב (איוב לג, לג): "ואאלפך חכמה".

י.

(ח"א צב)

על-ידי ש'אדם' שהוא בחינת 'תורה', כמו שכתוב (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם" - "נע ונד" (בראשית ד, יב"ד) אפילו בתוך ביתו - יכול להמתיק הדינים ולהחיות מתים.

יא.

(ח"א קא)

צריך האדם להתיגע בתורה, ולהמית עצמו עליה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות סג:) על פסוק (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם כי ימות באהל", "אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה", דהינו: 'עצמינותו', המדות והתאוות רעות החקוקים על 'עצמותיו'.

ועל-ידי שמתגע בתורה עד שיזכה להבין אותה - על-ידי-זה יוצא מ'אנפין-חשוכין' ל'אנפין-נהירין', ונתבטל ממנו ה'שעבוד' של המדות והתאוות-רעות של ה'ע' עפ"ם, שהם ה'אנפין-חשוכין'.

וְאִזְ נִקְרָא: 'אָדָם', בְּחִינַת: "זֹאת הַתּוֹרָה
 אָדָם", בְּחִינַת (יבמות סא): "אַתֶּם
 קְרוּיִים אָדָם, וְאִין הָעֶבְרִיִּים קְרוּיִים אָדָם" -
 כִּי עֵקֶר שֵׁם 'אָדָם' זֹכֵין עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה. כִּי
 עֵקֶר שֵׁם 'אָדָם', הוּא הַשְׂכָּל־הָאֱמֵתִי שֶׁל
 'חֻכְמוֹת־הַתּוֹרָה'.

כִּי יֵשׁ 'שְׁלֹשׁ־שְׂבָלִיּוֹת': א) 'שְׂכָל־פְּשׁוּט' -
 בְּחִינַת 'חֻכְמָה'. ב) וּכְשֶׁלּוֹמֵד וּמִבֵּין -
 זֶה נִקְרָא 'פִּינָה'. ג) וְאַחֲרֵיכֵן כְּשִׁידַע הַתּוֹרָה
 - זֶה נִקְרָא 'דַּעַת'.

וְאִלוֹ הַשְׂלֹשָׁה־שְׂבָלִיִּים - הֵם בְּחִינַת
 'שְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ק'. כִּי י"ק הֵם
 'חֻכְמָה וּבִינָה', שְׂבָלוֹלִים בְּכָל אֶחָד
 מֵהַשְׂלֹשׁ־שְׂבָלִיּוֹת. וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ק,
 הוּא גִימְטְרִיא 'אָדָם'.

נִמְצָא: שְׁעֵקֶר שֵׁם 'אָדָם' - הוּא בְּחִינַת
 הַשְׂכָּל־הָאֱמֵתִי, דְּהֵינּוּ: 'חֻכְמוֹת־
 הַתּוֹרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַנְפִּין־נְהִירִין' -
 בְּחִינַת 'הִרְחַקַת וְשִׁבִירַת כָּל הַתְּאוּזוֹת וּמִדּוֹת־
 רְעוּת, כַּנִּל'.

יב.

(ח"א רמה)

יֵשׁ 'חֻדְרֵי־תּוֹרָה' - וּמִי שְׁזוֹכָה לָהֶם:
 כְּשֶׁמֵתְחִיל לְחַדֵּשׁ בַּתּוֹרָה, הוּא נִכְנָס
 בְּהַחֻדְרִים, וּמְחַדֵּר לְחַדֵּר וְכו'.

אָבֵל צְרִיךְ לְזַהַר מְאֹד: 'לְבַל יִטְעֶה
 בְּעֵצְמוֹ!' - כִּי יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה חֻדוּשִׁין
 שְׂאִינֵם בָּאִים מִשָּׁם, רַק מ'הֵיכָל־הַתּוֹרָה',
 וְיֵשׁ שֵׁם 'חֻדוּשִׁים נָאִים שֶׁנִּדְמִים לַהֲשִׁגוֹת'.

לְמַשָּׁל: כְּשֶׁכּוֹתְבִין תְּבַת 'אָדָם' - זֶה מְרַמֵּז
 עַל 'דְּמוּת הָאָדָם', אָבֵל הוּא רַק
 'רִמְזוֹ בְּעֵלְמָא', כִּי אֵין פְּתוּב שֵׁם 'צִיּוֹר
 הָאָדָם'. וְיֵשׁ שְׂמֻצִירִין 'צוּרַת הָאָדָם', וְשֵׁם
 נִגְלָה יוֹתֵר קֶצֶת 'דְּמוּת הָאָדָם', וְאַף־עַל־פִּי־
 כֵּן אֵין זֶה 'אָדָם מְמֹשׁ' - רַק ה'אָדָם בְּעֵצְמוֹ',
 הוּא ה'אָדָם בְּאֱמֵת'.

כְּמוֹכֵן יֵשׁ כַּמָּה 'חֻדוּשֵׁי־תּוֹרָה' שֶׁהֵם כְּמוֹ
 שְׂכּוֹתְבִין תְּבַת 'אָדָם' לְבַד - כִּי
 הַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת 'אָדָם', כְּמוֹ שְׂכּוֹתוֹב
 (בַּמִּדְבָּר יט, יד): "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם".

וְיֵשׁ שְׂנִכְנָס לְפָנִים מְזֵה, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן אֵין
 זֶה 'אָדָם'. רַק כְּשֶׁזּוֹכֵין אֶל הַתּוֹרָה
 בְּעֵצְמוֹ, זֶהוּ בְּחִינַת 'אָדָם בְּאֱמֵת'.

וְזֶהוּ: "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם" - "זֹאת
 הַתּוֹרָה" דִּיקָא - שְׂרַק הַתּוֹרָה־
 הָאֱמֵתִיּוֹת, הוּא בְּחִינַת 'אָדָם'.

הַפְּטָרַת פְּרַשַׁת פְּרָה

"וְזָרְקְתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוּרִים וְטַהַרְתֶּם, מִכֹּל
טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל גְּלוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם"
(יחזקאל לו, כה)

יְסוּרִין בְּלֹא עוֹן" (שַׁבַּת נה.). וְעַל־כֵּן ה'מְקוֹה'
שְׁמוֹשִׁיעַ מִכֹּל הַצָּרוֹת וּמִכֹּל הַיְסוּרִים, הוּא
מְטַהֵר מִכֹּל ה'טְמֵאוֹת', וּמִכֹּל ה'חַטָּאִים'.

א.

(ח"א נא)

'קִדְּם־הַבְּרִיאָה' הָיָה 'בְּלוֹ אֶחָד', 'בְּלוֹ
אֶמֶת', 'בְּלוֹ טוֹב', וְ'בְּלוֹ
קִדְּשׁ' - וְאֶפְלוּ שֵׁם 'טְהוּר' לֹא הָיָה שִׁיךְ
לוֹמֵר - כִּי 'טְהוּר' אֵין שִׁיךְ אֶלָּא בְּשִׁישׁ
'טְמֵאָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל לו, כה):
"וְטַהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם."

כִּי ה'טְהַרְהָ' מְרַמֶּזֶת שִׁישׁ 'טְמֵאָה', וְהוּא
סִימָן שִׁישׁתְּלִשָּׁל עַד שִׁיהִיָּה 'טְמֵאָה'.
וְעַל־כֵּן אֶפְשָׁר לְזַכֵּךְ וּלְהַעֲלוֹת ה'טְמֵאָה'
ל'טְהַרְהָ' - כִּי הִיא בְּעֶצְמָה נִשְׁתַּלְּשָׁה
מ'טְהַרְהָ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל לו, כה):
"וְטַהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם."

ב.

(כְּתַב־יָד רַבֵּנוּ ז"ל הַשִּׁיךְ לַח"א
נא הנ"ל - הַנְּדַפֵּס בְּסוֹף הַסֵּפֶר)

אִם אֵין 'טְמֵאָה', לֹא צְרִיךְ 'טְהַרְהָ', כִּי אֶל
'טְמֵאָה' שִׁיךְ 'טְהַרְהָ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(יחזקאל לו, כה): "וְטַהַרְתֶּם מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם",
וְדַרְךְ ה'טְהַרְהָ' יְכוּלָה לְתַקֵּן אֶת־עֶצְמָה.

ד.

(ח"א נט, א)

ה'רוּחַ' הוּא ב'לֵב', בְּבַחֲיִנַת (יחזקאל לו, כו):
"וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ
חָדָשָׁה".

ה.

(ח"א סא, ה)

מִי שֶׁכָּבַד נִשְׁקַע ב'טִנְפַת שָׁל הַמוֹתְרוֹת',
עַל־יְדֵי פָגַם 'אֲמוּנַת־חַכְמִים' - יֵשׁ
'מִים' שֶׁמְטַהֵר מ'זֵאת הַטִּנְפַת', בְּבַחֲיִנַת
(יחזקאל לו, כה): "וְזָרְקְתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוּרִים
וְטַהַרְתֶּם, מִכֹּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל גְּלוּלֵיכֶם
אֲטַהֵר אֶתְכֶם". וְעַל־יְדֵי־זֶה בָּא ל'עֲצָה־
שְׁלֵמָה'.

"וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חָדָשׁ, וְרוּחַ חָדָשָׁה אֶתֵּן
בְּקִרְבְּכֶם, וְהִסְרֹתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשִׂרְכֶם,
וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר" (יחזקאל לו, כו)

ו.

(שִׁיר־נְעִים' בְּתַחֲלַת הַסֵּפֶר)

נִקְבַּ "לֵב הָאֶבֶן" (יחזקאל לו, כו), וְהָאֵר לִי
מִשָּׁם מְעַט פְּנִיךְ "בְּרַה פַּחְמָה" (שִׁיר־
הַשִּׁירִים ו, י).

ג.

(ח"א נו, ז)

ה'מְקוֹה' מְטַהֵר מִכֹּל הַטְּמֵאוֹת, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (יחזקאל לו, כה): "וְזָרְקְתִי
עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוּרִים וְטַהַרְתֶּם" - כִּי "אֵין

ז.

(ח"א כה, א)

כְּשִׁיּוּצָא מ"שְׁרִירוֹת הַלֵּב" (על-פי דְּבָרִים כט, יח), וּמִשְׁבֵּר "לְבוֹ הָאֵבֶן" (על-פי יחזקאל לו, כו) - זֶה בְּחִינַת 'שְׁמִיר', שֶׁעַל-יָדוֹ נִכְנַע ה'אֵבֶן'.

י.

(ח"ב טו)

יֵשׁ "לֵב אֵבֶן" (יחזקאל לו, כו), דְּהִיְנוּ: "אֲבִירֵי לֵב הָרְחוּקִים מִצְדָּקָה" (ישעיהו מו, יב). וְזֶהוּ (תהלים קיד, ח): "הַהֶפְכִי הַצּוּר אֲגַם מַיִם" - שֶׁנִּתְהַפֵּךְ לְלֵב רַךְ לְהִתְנַדֵּב לְצְדָקָה'.

ח.

(ח"א כח, ג)

אֵלוֹ בְּנֵי-אָדָם הָרוֹצִים לְעַרְךָ עֲבוֹדָתָם, עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁשׁוֹמְעִים מִתְלַמְּיֵי-חֻכְמִים שְׂדִיךְ-יְהוּדָאִין שֶׁמְקַבְּלִים תּוֹרָתָם הַנְּפוּלָה מִ'אֲלֹפִיךָ-הַנְּפוּלִים'. וּבִאֲמַת "אִין לָהֶם עַל מַה שֵׁיִסְמְכוּ" (חגיגה פ"א מ"ח), כְּמוֹ ה'שָׂדִים שֶׁפּוֹרְחִין בְּאֵוִיר'.

יא.

(ח"ב פג)

עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' - נַעֲשֶׂה בְּךָ-חֹדְרִין, וְלֹבֵשׁ גּוֹף קָדוֹשׁ מִ'גֶּן-עֵדֶן, וְנִתְרוֹמֵם מִזְלוֹ, וְזוֹכָה לְעֶשֶׂר, וְנִתְחַזַּק 'צְרוּר-הַטּוֹב', הִיְנוּ: "לֵב בְּשָׂר" (יחזקאל לו, כו).

ט.

(ח"א עח)

כְּשֶׁאָדָם דְּבוֹק לְמַלְכוּת-אֱמִיִּשְׂא, וּמִדְּבַר 'תּוֹרָה' או 'תְּפִלָּה' - מוֹצִיא וּמְכַנֵּס רֹחַ-הַקֹּדֶשׁ'.

יב.

(ח"י מוה"ר"ן שלט)

אָמַר: "שְׁלַעְתִּיד יִהְיֶה כָּל הָעוֹלָם אֲנָשִׁי בְּרַסְלָב!" [לְעֵתִיד-לְבוֹא וְנֹעַט דִּי גֵאנְצֶע וְנֹעֶלְט זַיִן בְּרַסְלָבֶער חֲסִידִים].

דְּאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (בְּרַאשִׁית-רַבָּה לז, כא) עַל פְּסוּק (יחזקאל יא, יט; לו, כו): "וְנִתְתִי לְכֶם לֵב בְּשָׂר" - "אֵל תִּקְרֵי בְּשָׂר, אֲלֵא בְּסַר, שִׁיְהִיָּה כָּל אֶחָד בּוֹסֵר בְּחֶלֶק שֶׁל חֲבֵרוֹ". "לֵב בְּסַר", אוֹתִיּוֹת 'בְּרַסְלָב'.

גַּם כְּשִׁיּוּצָא מִזְלַאטְפֵּאלִיעַ לְבְּרַסְלָב, חָלַם לוֹ לְהַמְגִיד מְטִירֵה-אוֹיְצֶע בְּסַפָּה, עֲנִין יִצְיָאתוֹ שֶׁל רַבְּנוֹ ז"ל מִזְלַאטְפֵּאלִיעַ לְבְּרַסְלָב, מְרַמֵּז בְּפִסּוּק הַנַּ"ל (יחזקאל שם):

"וְהִסִּירוּתִי לֵב הָאֵבֶן מִבְּשָׂרְכֶם". "לֵב הָאֵבֶן" - הוּא בְּחִינַת (מְלָכִים-א י כו): "וַיִּתֵּן שְׁלֹמֹה אֶת הַכֶּסֶף בְּאֲבָנִים" - כִּי שֵׁם הָעִיר 'זְלַאטְפֵּאלִיעַ', עַל-שֵׁם רַבּוּי הַכֶּסֶף וְהַמָּוֶן [זְלַאטִי' - הוּא שֵׁם מְטַבֵּעַ. פְּאֵלִיעַ

וְזֶהוּ (יחזקאל לו, כו): "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אָתָּן בְּקִרְבְּכֶם" - הִיְנוּ: 'קָרֵב' שֶׁלְכֶם, כְּשֶׁהוּא נוֹשֵׂם נְשִׁימָה שֶׁל קֹדֶשׁה' - אֲזִי: "וְרוּחַ חֲדָשָׁה אָתָּן" - הִיְנוּ: רֹחַ-הַקֹּדֶשׁ'.

- לכאורה פרושו 'הרפה'. "וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בְּשֵׁר" -
 - אותיות 'בְּרִסְל"ב', פנ"ל.

"וְהִרְבִּיתִי אֶת פְּרֵי הָעֵץ וְתִנּוּבַת הַשָּׂדֶה,
 לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֲרֹפֶת רָעַב בְּגוֹיִם"
 (יחזקאל לו, ל)

יג.

(ח"א לט)

'רָעַב' הוא בְּחִינַת 'מַחְלָקַת', בְּחִינַת (יחזקאל
 לו, ל): "חֲרֹפֶת רָעַב" - שְׂכַשְׁמֵרְגִישׁ

איזה 'רָעַבֹן', שְׂמַתְגַּבֵּר עָלָיו 'תְּאֹת־אֲכִילָה'
 - בא ב'מַחְלָקַת', שְׂמַחְרָפִין וּמְבַזִּין אוֹתוֹ.

יד.

(ח"א נד, בסוף)

'יוֹסֵף' שֶׁהוּא בְּחִינַת (בראשית ל, כג): "אֶסֶף
 אֱלֻקִּים אֶת חֲרֹפְתֵי" - הוּא מְמַתִּיק
 אֶת הָרָע, בְּחִינַת 'רָעַב', בְּבְחִינַת (יחזקאל לו,
 ל): "אֲשֶׁר לֹא תִקְחוּ עוֹד חֲרֹפֶת רָעַב
 בְּגוֹיִם".

לקוטי תפלות

פרשת פרה

למען נזכה להיות טהורים, לקבל קדשת הקרבן פסח בזמנו.

רבנו של עולם, מחיה חיים, "אלהים חיים ומלך עולם". רחם עלינו, והחיינו וקיימנו, וקדשנו וטהרנו מ'טמאת-מת', שהיא 'אבי אבות הטמאה', שהם 'הרהורי-נאוף' שהתגברו והתפשטו בעולם מאד, עד אשר "טבענו בין מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו".

ובנו בכח קדשת 'מצות פורים', שנזכה לקבל ולהמשיך עלינו קדשת וטהרת ה"פרה אדמה תמימה", לטהרנו באמת מ'טמאת-מת', בעולם-הזה, ובעולם-הבא.

ואזכה על-ידי-זה, לקבל 'חג הפסח הקדוש', 'זמן חרותנו', בקדשה גדולה, ובשמחה רבה ועצומה. ונזכה ברחמיה, לקיים כל ה'מצות של פסח', בקדשה גדולה, ובשמחה וחדוה רבה.

❁ [א] לקוטי-תפלות ח"ב לז ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עד,
'אחר פורים קורין פרשת פרה')

ובכן באתי לפניך עושה נסים ונפלאות בכל דור ודור, ובכל יום ובכל עת ובכל שעה.

למרני והורני וחנוני וזפני, שאזכה לשמחת-פורים בשלמות באמת, שאזכה לשמח מאד מאד בכל לב ונפש, בימי הפורים הקדושים, בכל שנה ושנה, בשמחה שאין לה קץ.

עד שאזכה על-ידי השמחה והקדשה של פורים, להמשיך עלי ועל כל ישראל, הקדשה והטהרה הנמשכת מה'פרה-אדמה' שמטהרת מ'טמאת-מת'.

אשר צוית עלינו: לעסק בקריאת הפרשה הזאת של 'פרה-אדמה' אחר 'פורים'. וגלית לנו: שעל-ידי 'פורים', זוכין ל'טהרת הפרה-אדמה',

☪ [ב] לקוטי-תפלות ח"א נה ☪

(על-פי לקוטי-מונהר"ן ח"א נה, 'אבא שאול, ארץ-ישראל')

וְתִהְיֶה תְּפִלָּתֵנוּ בְּשִׁלְמוֹת גָּדוֹל בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמוֹת, עַד שִׁיתַּקֵּן עַל-יַדֵּי
תְּפִלוֹתֵינוּ, כָּל הַתְּקוּנִים שֶׁנִּתְּקַנּוּ עַל-יַדֵּי
הַפְּרָה-אֲדָמָה, שֶׁשָּׂרַף מִשָּׁה רַבָּנוּ בַּמִּדְבָּר.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ שְׂמֵחַת-פְּוִרִים, עַל
כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, לְשִׂמְחַת תָּמִיד
בָּךְ, בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה רַבָּה בְּאַמֶּת. וְעַל-יַדֵּי-
זֶה נִזְכָּה לְקַדְשֵׁת וְטָהֳרַת הַפְּרָה-אֲדָמָה,
וְלְקַדְשֵׁת פֶּסַח בְּאַמֶּת.

וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. וַיִּקְרָא בְּנוֹ
מִקְרָא שְׂכֵתוֹב: "כִּי בּוֹ יִשְׂמַח
לְבָנוּ, כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בְּטָחָנוּ". "יִהְיֶה
לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה
צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".